

'Ταχύτερα, ψηλότερα, δυνατότερα', πανάκριβα (ΠΑΝΤΕΛΗ ΜΠΟΥΚΑΛΑ)

Date : Μαΐου 11, 2006

Χρόνο να μας δίνει ο μεγαλοδύναμος και υπομονή, και δεν μπορεί, κάποτε θα μάθουμε πόσο ακριβώς μάς κόστισαν οι Ολυμπιακοί: 9,5 δισ. ευρώ, όπως ανακοίνωσε ο υπουργός Οικονομίας; 10,7 δισ. ευρώ, αν συνυπολογιστούν οι δαπάνες για τις υποδομές καθώς και οι έμμεσες δαπάνες των δημοσίων επιχειρήσεων και οργανισμών; 4,5 δισ. ευρώ, όπως ισχυρίζονται τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ, που χαρακτηρίζουν «λογαριασμό του Καραγκιόζη» την κυβερνητική «λυπητερή»; Ο,τι κι αν ισχύει, το βέβαιο είναι ότι βρισκόμαστε πολύ πολύ μακριά από τον προϋπολογισμό που εμφάνισε την εποχή της ανάληψης των Αγώνων ο τότε υπουργός Οικονομικών Γιάννος Παπαντωνίου, που διαβεβαίωνε το τρισευτυχισμένο υποτίθεται πανελλήνιο ότι το κόστος δεν θα υπερβεί το όριο των 750 δισ. δραχμών (δηλαδή 2,2 δισ. ευρώ).

Ας μη χολοσκάμε όμως. Πέντε πάνω-πέντε κάτω, η καρκινική διόγκωση του κόστους είναι ευεξήγητη: Οπως μπερδευτήκαμε όλοι περνώντας από τη δραχμή στο ευρώ, κι ακόμη δαπανούμε συγχυσμένοι πολύ περισσότερα απ' όσα νομίζουμε ότι δαπανούμε αλλά κι απ' όσα αντέχουμε να δαπανήσουμε, έτσι μπερδεύτηκαν και οι υπουργοί: έλεγαν δραχμές κι έδιναν ευρώ. Απόδειξη; Αν πολλαπλασιάσουμε τα 2,2 δισ. του κ. Παπαντωνίου επί τον ευρωσυντελεστή 3,4 προκύπτει ένα 7,8 που βρίσκεται αρκετά κοντά στο τελικό ολυμπιακό κόστος. Και μπορεί ένας πολλαπλασιασμός αυτού του είδους να φαίνεται επιστημονικά απαράδεκτος, όπως η πρόσθεση πορτοκαλιών και μήλων, παραμένει ωστόσο περισσότερο συμμορφωμένος προς τις απαιτήσεις των Μαθηματικών απ' ό,τι η αμφίπλευρη δημιουργική λογιστική, λόγω της οποίας οι πρώην και οι νυν κυβερνώντες έχουν χωριστεί σε δύο σφόδρα αντιμαχόμενα στρατόπεδα: στους οπαδούς της διαστολής του σύμπαντος (άρα και των λογαριασμών που αναπόφευκτα εμπεριέχονται στο σύμπαν) και στους οπαδούς της συστολής. Ακόμα και ο ιδιαιτέρως έμπειρος στις αυξομειώσεις Προκρούστης θα ζαλιζόταν βλέποντάς τους να ζορίζουν με τέτοιο πάθος τους αριθμούς, ώστε να τους ταιριάξουν στο πατρών της επιθυμίας τους.

Επειδή πάντως η αλήθεια απελευθερώνει, όπως κηρύσσει το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, αλλά και επειδή εθνικό είναι το αληθινό, σύμφωνα με τη δίχως αντίκρισμα σολωμική επιταγή, η αλήθεια είναι ότι οι τελευταίοι που δικαιούνται να

στηλιτεύσουν την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για την ολυμπιακή παραζάλη και την τελική οικονομική αποκρυστάλλωσή της είναι οι της Νέας Δημοκρατίας: Ευθύς εξαρχής και μέχρι τέλους συμμετείχαν ασμένως στον ολυμπιακό συνασπισμό, δεν έφεραν την παραμικρή ουσιώδη αντίρρηση ούτε ως προς το όλο εγχείρημα ούτε ως προς τις μεθόδους πραγματοποίησής του, και η έγνοια που κυρίως τούς έτρωγε το νου ήταν να επικρατήσουν στις προ Αγώνων εκλογές, ώστε να «κεφαλαιοποιήσουν» αυτοί και όχι το ΠΑΣΟΚ την «αίγλη» των Ολυμπιακών. Αλλωστε, η σημερινή κυβέρνηση δεν έπαψε ποτέ να θριαμβολογεί για το «ολυμπιακό κεφάλαιο» που υποτίθεται πως έπεσε εξ ουρανού στα χέρια μας, και χάρη στο οποίο μπορούμε (υποτίθεται και πάλι) να ατενίζουμε το μέλλον με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση. Συμφωνώντας ως προς αυτό ο πρώην υπουργός Πολιτισμού Ευ. Βενιζέλος, χαρακτήρισε «προίκα για τη χώρα» και «επένδυση προς χάριν του τόπου» όσα έγιναν με αφορμή τους Αγώνες.

Τι παρουσιάζουν σαν «ολυμπιακό κεφάλαιο» και σαν «ολυμπιακή προίκα» οι μεν και οι δε, ώστε κάπως να δικαιολογήσουν το κόστος των Αγώνων που παραμένει ιλιγγιώδες, όποιο κι αν είναι το τελικό ύψος του; Για να γίνουν πειστικοί, αθροίζουν μεγέθη υλικά και άυλα, τα «έργα» από τη μια (τις νέες συγκοινωνιακές γραμμές δηλαδή, για τις οποίες μας λένε δίχως αιδώ ότι δεν θα τις έφτιαχναν αν δεν γίνονταν οι Αγώνες, και τα στάδια, που παραδόθηκαν στη φθορά αλλά και τη λεληλασία, γιατί κανείς δεν είναι πρόθυμος να αναλάβει το τεράστιο κόστος της συντήρησής τους), και από την άλλη το «κύρος και την αίγλη της χώρας». Εν ολίγοις, θεωρούν δεδομένο ότι κατά το αγωνιστικό δεκαπενθήμερο του Αυγούστου εκπληρώθηκε επιτέλους η απόλυτη φαντασίωσή μας και γίναμε πράγματι το κέντρο του κόσμου ή τέλος πάντων το παροδικό κέντρο του ενδιαφέροντος των διεθνών μέσων επικοινωνίας, οπότε «έχουμε λαμβάνειν». Κανείς δεν λέει ότι η χώρα δεν εισέπραξε τα εύγε εφημερίδων και διαύλων του εξωτερικού, ότι δεν βρέθηκαν και κάποιοι ξένοι δημοσιογράφοι να ζητήσουν συγγνώμη για τα απαξιωτικά γραφόμενά τους ως την έναρξη των Αγώνων, ή ότι δεν υπήρξαν ολυμπιακοί επισκέπτες που δήλωσαν ενθουσιασμένοι ότι θα επιστρέψουν του χρόνου το καλοκαίρι, μαζί με φίλους τους. Και λοιπόν; Αν αυξηθεί κάπως η τουριστική κίνηση το 2005, αυτό θα σημαίνει ότι αρχίσαμε να δρέπουμε τους τόκους του μυθικού «ολυμπιακού κεφαλαίου», ότι το «γόητρο της χώρας» άρχισε να αποδίδει καρπούς; Μπα. Ένας περισσότερο υποψιασμένος θα ισχυριζόταν ότι σαν μαγνήτης τουριστών δεν λειτούργησε η τελετή έναρξης αλλά οι επίσημες, κρατικές διαφημίσεις, ιδίως μάλιστα εκείνες που δημοσιεύτηκαν σε ξένα έντυπα τον Σεπτέμβριο (!) και οι οποίες καλούσαν τους ξένους «να έρθουν στην Αθήνα για να παρακολουθήσουν τους Αγώνες», όταν οι Αγώνες είχαν τελειώσει δύο εβδομάδες πριν (άλλη μία απόδειξη κι αυτή της παλαιόθεν διαπιστωμένης οργανωτικότητας και μεθοδικότητας των υπουργείων μας και των δημόσιων οργανισμών).

Τμήμα του άυλου ή συμβολικού ολυμπιακού κεφαλαίου υποτίθεται ότι αποτελεί και η κληρονομιά της περιθρύλητης Πολιτιστικής Ολυμπιάδας, διά της οποίας, σύμφωνα με τους μετριοπαθείς ισχυρισμούς των εμπνευστών της, θα θαμπώναμε τον κόσμο χάρη στη «βαριά βιομηχανία μας, τον πολιτισμό». Και η αλήθεια είναι ότι θαμπωθήκαμε. Από τι; Από το συνολικό κόστος της Πολιτιστικής Ολυμπιάδας, από το γεγονός δηλαδή ότι «150 εκατομμύρια ευρώ ξοδεύτηκαν για εκδηλώσεις της μιας νύχτας, φαραωνικές δεξιώσεις και δημιουργία ουδεμιάς υποδομής», σύμφωνα με τον υπότιτλο του αποκαλυπτικού ρεπορτάζ του Βασίλη Αγγελικόπουλου στην «Καθημερινή» της περασμένης Κυριακής. Αντί να απολαύσουμε τους βροντωδώς υπεσχημένους πολιτιστικούς άξονες («ο άνθρωπος και ο χρόνος, ο άνθρωπος και ο ουρανός, ο άνθρωπος και το πνεύμα, ο άνθρωπος και ο άνθρωπος», σύμφωνα με την προαναγγελτική ρητορική), είδαμε να δεσπόζει ένας και μόνο άξονας: ο άνθρωπος και το Χρήμα. Επί παραδείγματι, διαβάζει κανείς στον απολογισμό ότι μια έκθεση φωτογραφιών κόστισε 904.000 ευρώ (κάτι παραπάνω από τριακόσια εκατομμύρια δραχμές για να το κάνουμε λιανά και οικεία) και μετανιώνει που δεν ασχολήθηκε έγκαιρα με τη φωτογραφική τέχνη. Κι όταν βλέπει ότι η εκδήλωση υπό τον τίτλο «Ξανασκεφτόμαστε τον πολιτισμό» κόστισε 883.000 ευρώ, συμφωνεί βέβαια πως ο αναστοχασμός είναι πολύτιμος, πιάνει όμως να σκέφτεται και να ξανασκέφτεται τον πολιτισμό, την πολιτική, την πολιτεία. Και καταλήγει στο μελαγχολικό συμπέρασμα ότι τίποτε δεν είναι πιο απλό από το να βάζεις το χέρι σου στην τσέπη· υπό τον όρο να μην είναι δική σου. «Οι Ολυμπιακοί είναι όλων των Ελλήνων» επέμεναν οι επίσημοι υπερασπιστές τους. Μόνο που αποδείχθηκε και πάλι ότι ορισμένοι Έλληνες είναι πιο Έλληνες από τους υπόλοιπους. Άλλοι λοιπόν επιτελούν το «εθνικό χρέος» τους θησαυρίζοντας κι άλλοι απλώς καταχρεώνονται, κι από πάνω τούς ψέγουν οι ωφελημένοι σαν μίζερους και γκρινιαρήδες.

(Πηγή: "Καθημερινή" 21-11-2004)